

1825

28. Nov. 1895: 1. Beh. af Lovf. om Arbejdstid.

1826

af strengt fysisk Arbejde hele Tiden, men der bliver ganske sikkert en langt længere Arbejdstid end 8—9—10 Timer for de fleste af dem. I hvert Fald vil jeg nævne — og det, jeg nævnedes forleden Dag, refererede sig til det samme — at ved de forholdsvis stærkt trafikkede Stationer her ved Kjøbenhavn's Nærhed, særlig Nord paa og ned ad mod Røstilde, er sikkert Frekvensen paa Stationerne saa stor, at der næppe bliver megen Tid ud over de 2 Timer Middag for Stationspersonalet til at hvile sig i. Men vil man forlange, at en Mand skal være aarvaaen 19—20 Timer af Døgnet, og at han saa i de sidste Timer af Døgnet, selv om han ikke har udført et overmaade strengt fysisk Arbejde hele Dagen, skal påse en Sikkerhedstjeneste, tror jeg nok, man stiller Fordringerne noget for højt. Forholdene ere jo højt forfælske for de forfælske Arbejdere. Lad os tage en Mand, der graver Jord hele Tiden, og lad os tage en Mand, der staar bag paa en Sporvogn. Der er i og for sig ingen Sammenligning mellem det Arbejde, disse to Mennesker udføre rent udbortes set, men der er sikkert ingen Tvivl om, at den Mand, der staar bag paa sin Sporvogn eller fører med Jærnbanen som Konduktør, bliver træt af at være i Tjeneste saa lang Tid af Døgnet, som Tilfældet er, selv om Arbejdet ikke kan siges at være overdrevent strengt. De pågældende ere sikkert lige saa trætte som de andre, og saa fører deres Virksomhed andre Ubehageligheder med sig. Selv om man ikke kan sammenligne deres Arbejde med det umiddelbare fysiske Arbejde, bliver der i Almindelighed lige saa stor Grund til at indskrænke deres Arbejdstid, som der er til en Indskrænkning af de fysiske Arbejdedes Arbejdstid.

Det blev sagt — jeg glemte det før — af det ærede Medlem for Aalborg (Bramsen), at jeg havde erkendt, at Gennemførelsesbestemmelserne i Lovforslaget ikke egnede sig til virkelig Bemyttelse. Men det er jo i Virkeligheden ikke saaledes. Jeg har sagt, at de i og for sig ikke tilfredsstillende Forslagsstillingerne, og at vi ønskede en Art Selbstyrre paa dette Omraade. Vi troede, at det var et Forhold, som man helst skulde undgaa at blande vort almindelige Politik ind i, og naar vi ikke havde gjort det, var det,

fordi vi først vilde se, hvorledes dette Princip blev modtaget her i Folketinget. Men heri ligger slet ikke, at man ikke kunde bruge den Lov saaledes, som den er her. Deri ligger heller ikke, at jeg har ment, at Jagforeningerne skulde være de Organer, der skulde gennemføre Loven. Det ærede Medlem har jo selv vist en Vej, og forinden har jeg personlig paa et andet Felt haft Velgjæthed til at pege paa, hvilke Organer man i saa Henseende burde have. Jeg tror, at der i det ærede Medlems Forslag om Arbejdsretter og Enighedskamre ligger et sundt Princip. Det ærede Medlem har deri foreslaaet, at Arbejdere og Arbejdsgivere hver for sig skulle vælge delegerede, der danne Netter og have en vis Myndighed til at afgøre Stridigheder mellem Arbejdere og Arbejdsgivere, og de kunne under visse Omstændigheder træde sammen som Enighedskamre. Men man kan tænke den Tanke længere; man kan ad samme Vej skabe Arbejdskamre, som have en videre Bemyndigelse end til at danne de Netter, det ærede Medlem har foreslaaet, og hvorved man samtidig kunde faa nogen Indflydelse paa Fabriksinspektionen, Arbejdsinspektionerne og netop faa Velgjæthed til at kende de Sager, her er Tale om.

Saa mente den højtærede Minister, at det ogsaa var galt, at der i § 6 var indsat, at vedkommende Arbejdsgiver skulde straffes, naar Arbejderne arbejdede længere end de 8 Timer. Ja, men det Princip har man jo allerede gennemført i Helligdagsloven, hvor Arbejdsgiverne faa en særlig Straf, naar der arbejdes i Strid med Loven. Det har man ganske sikkert bestemt, fordi man gaar ud fra, at den afhængige Arbejder gerne vil være fri, saa snart det er ham muligt at blive fri, og at den, som forhindrer ham i at blive det ved at lægge Beslag paa ham, naturligvis bør forhindres derved ved Straffebestemmelser. Det synes jeg er ganske naturligt. Jeg tvivler nemlig meget stærkt paa, at der vil findes Arbejdere, som ønske at arbejde længere end den foreskrevne Tid, naar de kunne blive fri derfor. Jeg er sikker paa, at der ikke vil findes ret mange Tilfælde, hvor Arbejderne ville søge at overtræde Loven, tværtimod. Men derimod er det ganske sikkert, at der vil være eller kunde tænkes mange Tilfælde, hvor Arbejdsgiverne ville